ЛЮТИЙ
1975
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 4 (950)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Глядіть, діду, бо як пропаде хоч одна гаєчка з цього устаткування, то й майна вашого не вистачить розплатитися!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

За заслуги.

По заслузі.

Анатолій КОСМАТЕНКО

БАЙКА

ПОКАЖЧИК

Машина — стоп!.. І дальш — ні кроку:
Мотор заглух — водій вилазь!
І треба ж мать таку мороку
В степу, де по коліна грязь...
Ах, ти ж! Два дні, як придбана машина,
Уся, мов лялечка. І — хоч надсядьсь:
Стоїть!.. В чім річ? Яка причина?
Мотор оглянуто. Лягалось вже й на спину —
І, ні гур-гур... Комедія якась!
А на сидінні закипа Дружина,
А дощ, як найнятий, завзявсь...
Тьху, будь все прокляте! Нажив собі турботу,
Купила баба порося!
На щастя, з-за дощу, з-за повороту
Мчить «Волга» — аж сіяє вся.
Стає. Колега брилик геть — немов на фото:
«Сердечне шануваннячко й привіт!
Знайшли курортик із комфортом?
Лікуєм ревматизм? Радикуліт?»
«Іди ти к чорту!
Без тебе тут не милий світ!»
«Навіщо ж так? Давай оглянем все як слід».
Взялись. Усе обмацали, усе геть чисто.
Двигун ні звуку. Мов закляк.
Тут об дверцята брязкає намисто —
Дружина вилізає: «А з бензином як?»
«Тебе ще не стачало!.. Глянь он на покажчик!»
«Покажчик твій мені не вкажчик!»
«Та глянь: бензину ж майже бак!»
Була б не жінкою Дружина,
Щоб одступитись просто так,—
З обніжка вирвала стеблину,
В бачок засунула... Регоче: «Ну — кіно!
Еч, мокнуть під дощем два телепні причинних,
В бачок залізли б: там — сухим-суханьке дно!»

———

Ото й воно:
Якщо вже сів за пульт чи став біля штурвала,
Чи навіть взявсь за щонайменший руль, —
Дбай, щоб покажчики ніколи не брехали,
Бо не водій ти будеш — нуль.

Телеграфне агентство Перця

ГАРНИЙ ПОДАРУНОК

одержали позаторік мешканці села Лизине Білокуракинського району Ворошиловградської області, повідомляє власкор ТАП. Тут було обладнано комплексний приймальний пункт районного побуткомбінату. Сюди часто приходять люди. Вони милуються просторими кімнатами, оголошеннями про різноманітні послуги, а потім ідуть до районного центру, щоб здати в ремонт взуття, пральну машину, телевізор, замовити плаття чи костюм.

Річ у тім, що приймальний пункт у селі не діє.

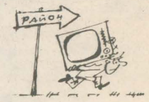

БУДУТЬ КРУГЛІ ДАТИ!

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Тривалий час громадськість села Високопілля Валківського району, читаючи місцеву періодику, відчувала приплив заздрості. Сусіднім населеним пунктам щастило на ювілеї: то колгосп відзначав якусь свою річницю, то село. А високопільцям отаке зовсім не світило.

Не світило доти, поки про їхні потреби не довідалося керівництво Коломацької пересувної механізованої колони в особі начальника В. І. Парфентьєва. А довідавшись, узялося споруджувати клуб. Незабаром жителі села зможуть відзначити першу кругленьку дату: п'ятиріччя від початку будівництва. А ще через два роки знову буде привід для такого ж торжества: мине п'ять років, як будівельники заклали першу цеглину під лікарню.

ЧУДЕСА ОПЕРАТИВНОСТІ

демонструє керівництво Кіровоградського ремонтного заводу «Укрремтресту». Не минуло ще й двох років відтоді, як Лучинецьке відділення «Сільгосптехніки» Вінницької області відправило на завод токарний верстат, а дирекція підприємства уже повідомила замовникові, що ремонт розпочнеться найближчим часом.

Похвалив

УСМІШКА

—...А ще, дорогі товариші, хочу сказати кілька хороших слів на адресу нашого молодого монтажника Сергія Острика. Встань, Сергію, сьогодні ти можеш сміливо дивитися усім в очі. Погляньте на нього, товариші, і згадайте, яким був Серьожа раніше. У гуртожитку сварка — Острик винен, у бригаді прогул — знову він. Можете собі уявити: за два місяці шість прогулів і одинадцять запізнень. Як зараз пам'ятаю: прибігає до мене бригадир і просить забрати Острика. Інакше, каже, я сам світ за очі втечу.

— Або, приміром, був такий випадок: обділили Острика премією. Справедливо обділили. То він скочив на самоскид, що його шофер необачно залишив, і давай за виконробом ганятися.

— Ти, Сергію, не червоній. Це все в минулому, а сьогодні ти шанована людина в бригаді, і ми тебе не лаяти, а хвалити будемо. Чуєш? Хвалити! А чи міг би хто-небудь раніше в це повірити? Ну, хоча б тоді, коли ти автомат з газованою водою перекинув, бо він тобі сиропу не долив. Або тоді, коли ти вимагав, щоб касирка увесь аванс виплатила тобі двокопієчними монетами. Йому, бачте, треба було з дівчиною щодня по телефону розмовляти.

— Але не в цьому суть, товариші. Острик тепер міцно на двох ногах стоїть і не будемо колупатися в його минулому. Тим більше, що він і сам, напевно, добре пам'ятає, яким був, як через нього бригада опинилася на третьому місці, як від його недокурка дванадцять віконних рам згоріло... Не будемо, кажу, в минулому колупатися. Будемо хвалити Острика. Заждіть, а де ж він? Невже втік? Шкода. А я ж хотів ще кілька хороших слів про нього сказати...

Марк БОГУСЛАВСЬКИЙ.

м. Дніпропетровськ.

МОНОЛОГ ОБІЗНАНОЇ КОРОВИ

«Чи не порадили б ви, що мені робити? Бо вже і сон, і апетит втратила. На свою біду дізналася, як в інших колгоспах області корови живуть. У чистих, світлих і теплих приміщеннях їх тримають, на спеціальних кухнях корми їм готують. Зоотехніки і ветеринари приставлені до них. Ледь помітять, що котрась тільною стала, на індивідуальний раціон переводять. Та й під одну гребінку не стрижуть усіх: тим, що дояться, і молока більше дають, найласіші шматочки підсовують, потомство їхнє особливою увагою оточують, бо ним же поповнюватимуть молочне стадо.

Дізналася я про це все і твердо вирішила: ноги моєї більше не буде на території першої ферми колгоспу «Перше травня». Це в Новопсковському районі. При найпершій нагоді піду світ за очі — кращої долі шукати. Бо на нас тепер усі пальцями тичуть. Дивіться, мовляв, це ті, що колись у рекордсменках ходили, на весь район гриміли. Гірко, звичайно, таке чути, але ніде правди діти: давненько уже наша ферма не передова. Від людей соромно: в обід від 215 корів ледь надоювали два центнери молока. І не тому, що ми скупі. Раді б щоразу по відру його давати, але ж на порожній шлунок багато не даси. Вкинуть тобі у ясла перекислого силосу, соломи, покроплять її про людське око мелясою, і муси цим жити.

Зате як почитаєш раціони, вивішені на видному місці, аж слинка котиться. Сама тобі смакота в них: і відповідно приготовлені концентрати значаться, і зелені корми, і запарена січка, і мінеральна підкормка... Та ще й підраховано, у чому скільки перетравного протеїну міститься, на які надої розраховувати можна. Тільки ж ми знаємо, що вся та реклама на приїжджих розрахована. Не корів, звісно, а людей, котрі за районні показники дбають.

Довгенько я в собі оте рішення про втечу носила, а потім не витримала, поділилася наболілим з подругами. Є, кажу, такі колгоспи в області, де протягом цілого року почуваєш себе, наче влітку і ранньої осені, коли сито і тепло. Ходімо, запрошую, тудн, та покажемо нашому голові Колеснику, на що ми здатні. Нехай тоді спробує нам доріктнути. А коли зверху капає, з вікон і дверей холодом обвіває, а вим'я холодною ганчіркою поваксують замість того, щоб теплою водою вимити, якось про рекорди не думається.

Бачу, зустріли мою пропозицію без особливого ентузіазму.

— Чого стоїте, — питаю, — немов у рот перекислого жому набрали?

— Гарно ти, сестрице, розповідаєш, — подала нарешті голос одна. — А тільки ж як його такий колгосп знайти? Це ж, мабуть, область треба добре знати.

— Знайшла, над чим голову ламати, — сміюся, — підемо на всі чотири сторони, кудись та приб'ємося.

— О, о, саме кудись, — єхидно кинула сусідка, — а оте «кудись» може бути першим відділком радгоспу «Комуніст» Троїцького району.

— Ну, то й що, гірше, однак, не буде.

— Але й не краще. Бо в цьому радгоспі своїх корів ніде розмістити. Просто неба живуть та ще й голодують.

— На третій бригаді колгоспу «Україна» дах над головою гарантують, — докинув хтось, — але порівняно з ним решето можна вважати ідеальною покрівлею.

— А ви гадаєте, на другій фермі колгоспу імені Леніна, третьому відділку радгоспу «Більшовик», у радгоспі «Вибійник» Міловського району, радгоспі «Червонний партизан» Білокуракинського району вас зустрінуть концентратами та сіллю? Я точно знаю, що там і голодно, і холодно. А от у радгоспі імені Артема Старобільського району інколи буває навіть дуже сито: день-два не погодують, потім наповнять ущерть ясла, їж — не хочу. Наш брат, звісно, радий старатися. Наковтається, немов верблюд, про запас, забувши, що для нас, дійних корів, поміркованість у харчуванні дуже важлива. Заб'єш шлунок — годі й чекати молока. Так воно й сталося. У вересні, приміром, в тому радгоспі двадцять корів постраждало.

— Але ж є ще й інші райони, де можна було б кращої долі шукати, — не відступаю.

— Є, звичайно, — відповідають мені. — Але подумай сама: чи годиться нам дезертирувати? Усе ж таки на цій фермі ми народилися, тут виросли, та й у передовиках ходили. Не вічно ж нас у таких умовах триматимуть.

Одне слово, посіяли вони у моїй душі сумнів. Уже й не знаю, тікати чи почекати трохи. Ферма ж мені теж не чужа. Якби тільки знати, скільки чекати доведеться».

Монолог обізнаної корови записав і людською мовою розтлумачив

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тебе, жінко, чекає важка робота: треба скоротити десять твоїх родичів...

ХРОНІКА НОВИН

ХВОРОБА ВІДСТУПИЛА

Увесь день хворий В. Польовик намагався викликати по телефону дільничного лікаря. Увечері, попокрутивши безперервно дванадцять годин телефонний диск, громадянин Польовик став почувати себе значно краще, а наступного дня одягнувся і пішов на роботу.

НА ПОМИЛКАХ ВЧИСЬ

Троє учнів 9-А класу 31-ї середньої школи списали учора твір у свого співучня Микитенка. Цікаво, що Микитенко одержав двійку.

КОРОТКО ПРО РІЗНЕ

Пляшка. Пісня. Бійка. Суд.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

Нещодавно наша газета виступила з критикою недоліків у роботі фабрики «Черевик». Після цього з критикою на адресу цієї фабрики виступили ще три газети.

ПРОТИ ЗВИЧАЮ

Уперше прийшов після получки тверезим на роботу слюсар Стопенко. «Спасибі», — схвильовано говорили йому товариші по цеху. «Нема за що, — відповів Стопенко. — Я получку загубив».

ОБ'ЯВА

Сьогодні в актовому залі заводу — усний журнал: «Чому ми так багато говоримо?»

Чергові хронікери
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

„ІДЬТЕ В ІНШИЙ РАЙОН!..“

— Художник - декоратор, — відрекомендувався він. — Пропоную послуги.

— Хочете щось намалювати? — зацікавлено поглянув на незнайомого відвідувача голова Горілівської сільради Я. І. Вовкогон.

— У вашому клубі, здається, погане декорація. То я новую зроблю. Таку, що ахнете.

— Дякую, не треба.

— Абсолютно безплатно, — благально склав руки відвідувач. — Ваші тільки фарби і полотно. Я, розумієте, безмежно закоханий у свій фах. Ані дня не можу прожити без улюбленої роботи. Тож не позбавте, уклінно прохаю, можливості потрудитися як для задоволення власної потреби, так і задля процвітання сільської культури.

— З дорогою душею не позбавив би, але... — зітхнув Яків Ілліч, — немає вже у нас клубу.

— Невже згорів? — занепокоївся художник.

— Закрили. А потім зруйнували. Через непридатність приміщення.

— То, може, для нового декорацію зрихтуємо?

— А він, знаєте, коли буде? У далекій перспективі. В усякому разі, поки що не плануємо будувати. Ніяк не утрясемо це питання з правлінням колгоспу. Отже, вам нічого іншого не лишається, як їхати десь в інше село...

І художник поїхав.

— Потрібна, просто до зарізу була потрібна декорація для заруцького клубу, — сказав, уважно вислухавши аматора, голова Сварківської сільради І. Л. Демченко. — Та, як не прикро, потреба відпала.

— Інший художник виготовив?

— Клуб закрили. Як такий, що віджив свій вік. А нового поки що не відкрили.

— Але ж у принципі відкриєте?

— Коли то буде! Ще не починали і невідомо, коли почнемо будувати. Навіщо ж, поміркуйте логічно, саме зараз фарбу і полотно витрачати?.. Що я порадив би: прогуляйтеся по нашому району. Може, десь знайдете клуб без декорацій...

Безмежно закоханий у свій фах чоловік подякував за пораду і почимчикував на автобусну зупинку.

Голова Фотовизької сільради Т. І. Комаров зустрів його словами:

— Ви, як підказує мені інтуїція, художник і хочете запропонувати свої послуги. Чи не так?

— А таки так... Ну й інтуїція ж у вас!

— Спізнилися, дорогий товаришу. Отак-о, — провів ребром долоні нижче підборіддя Тихон Іванович, — отак-о була потрібна декорація для баранівського клубу, він на території нашої сільради містився. Але, на жаль, його закрили.

— Давно?

— Та вже понад рік...

— І оце стільки часу нудьгує сільська молодь?

— Та хіба тільки молодь? Усі нудьгують. А особливо тепер — узимку.

— І довго так буде?

— Ой, довго... Нового клубу ще й у проекті нема.

— Оскільки у вашому селі, з усього видно, культура заснула, то, може, порадите...

— Не лише в нашому! — ніби аж образився Тихон Іванович. — Он у Горілому і Заруцькому клубів немає вже два роки.

— То порадьте, будь ласка, — благав декоратор, — де зміг би я докласти рук. Як для задоволення своєї потреби, так і задля процвітання сільської культури...

Голова сільради подумав-подумав та й сказав:

— Ідьте, мабуть, в інший район...

М. ПАЛЬЧИК.

Глухівський район
Сумської області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Чого так рано збираєтесь?
— Треба збігати бюлетень продовжити.

Ті самі гості — в ту саму хату

ХТО ЖЕ ВИБАЧАТИМЕТЬСЯ?

«Не мала баба клопоту, та купила порося», — так починав свою розповідь у «Перці» (№ 19 за 1974 р.) С. Пелехов, маючи на увазі контактну планку «Електростатик», яку він придбав для свого автомобіля. Не знав т. Пелехов і не відав, що не так завдасть йому клопоту бракована планка, як те, що він надумав написати про неї.

Керівники Одеського заводу «Холодмаш» негайно вирішили показати скаржникові, де раки зимують. А заодно й «Перець» провчити, який насмілився опублікувати матеріал. На Сумщину і в Київ полетіли грізні листи-протести. Зокрема, в листі до редакції головний інженер Одеського науково-виробничого об'єднання «Холодмаш» О. Муратов категорично заявив: «Ми упевнені в зразкові, придбаному т. Пелеховим, а тому для вживання якихось заходів не маємо підстав і наполягаємо на спростуванні...».

Виступило на захист мундира... чи то пак, на захист планки й Спеціальне конструкторсько-технологічне бюро холодильного машинобудування. Головний інженер цього бюро Настасюк І. Г., вважаючи, очевидно, за принизливе звертатися до скаржника — рядового викладача, — написав прямо директорові Охтирського технікуму механізації та електрифікації сільського господарства:

«Викладач Вашого технікуму т. Пелехов придбав... контактну планку «Електростатик», яку випускає Одеський завод «Холодмаш» і яка необхідна для зняття статичної електрики з корпусу автомобіля.

Виявивши цілковите незнання елементарних основ електротехніки, т. Пелехов неправильно перевірив опір контактної планки і написав статтю в журнал «Перець»... Просимо зобов'язати т. Пелехова прислати на завод і в редакцію «Перця» свої вибачення за неграмотну інформацію».

...Уже викладач Охтирського технікуму готувався вибачатися перед авторитетними метрами від електротехніки, як раптом...

Раптом згадали, що в Києві є компетентна організація, яка ще раз може перевірити планку на спеціальних приладах і дати кваліфікований висновок — бракована, зрештою, вона чи ні. І ось компетентна організація дає офіційну довідку:

«На Ваш запит повідомляємо, що зразок планки «Електростатик» (артикул 243у «ОТК-К49») показав опір, який дорівнює безконечності.

Гума надісланого зразка не електропровідна, і «Електростатик» непридатний для використання».

Простими словами, планка, яку випустив завод «Холодмаш» і за яку з таким апломбом ручалися керівники заводу, виявилася звичайнісіньким браком, а вірніше — шматком гуми із приклепаною залізякою.

Отож і виникає тепер питання: хто перед ким повинен вибачатися?

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. Я. КОГАНА

— Ось подивіться, як ми по-новому сконструювали робочі місця...

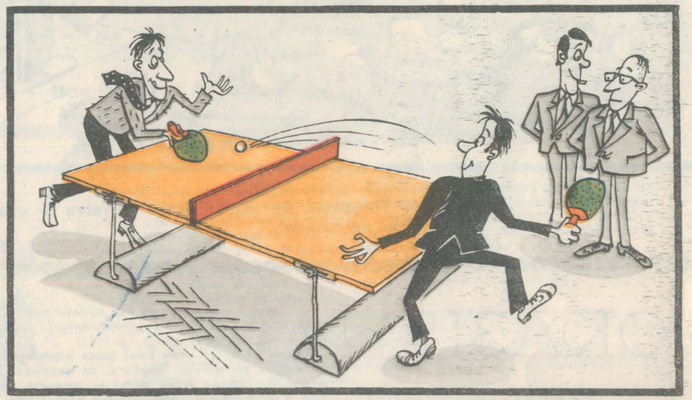

Дієта

Лікар хворого оглянув,
Радить пацієнту:
— Треба, — каже, — вам негайно
Сісти на дієту,
Пацієнт, огрядний дядько,
Що любив поїсти,
Не второпав, що то значить:
На дієту сісти.
Терапевт його терпляче
Почав наставляти:
— Менше, друже, треба м'яса,
Жирів уживати.
Їжте фрукти... Можна яйця...
Сирок натщесерце.
Все це в нас, у медицині,
Дієтою зветься.
— В курсі діла, — каже дядько,
Гудзик застібає
І вже з дверей кабінету
Лікаря питає:
— А дієту... як приймати?
Не збагну одного:
Перед тим, як сісти їсти,
Чи вже після того?

Костянтин ЛЕСЬ.

с. Солгутове
Кіровоградської області.

Дали перцю!

Балан І. П., будучи головою колгоспу імені Чапаєва Кодимського району на Одещині, на перших порах тільки занявся, а далі й геть розгнуздався. Добрих порад і справедливих зауважень людей і слухати не хотів. Одне слово, став, як ото у Гоголя: сам собі голова. Це й призвело до безгосподарності та порушень Статуту колгоспу.

Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Одеського обкому Компартії України тов. Назаренко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За серйозні недоліки в керівництві колгоспом бюро Кодимського райкому партії оголосило Балану І. П. сувору догану з занесенням в облікову картку. Його також не рекомендовано обирати надалі головою колгоспу.

Колгоспника Романовського І. С., якого Балан самочинно звільнив з роботи, влаштовано на посаду вагаря на молочно-товарній фермі.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

У КОЛГОСПНОМУ КЛУБІ

— Товариші! До нас приїхали артисти з області, зустріньмо їх гарячими оплесками!..

ОКАЗІЯ

ГУМОРЕСКА

Вулицею села пара гнідих тягне велику гарбу. В передку стоїть їздовий Андрій Сукач, посмикує віжками і, наче щетинник, весело погукує:

— Жінки й молодиці! Годі вам оковиту гнати та своїх чоловіків з путі-дороги збивати. Здавайте самогонні апарати на металолом, женіть з хати «зеленого змія» помелом!

Коли підвода зупинилася навпроти подвір'я Махорок, господиня схопила на оберемок свою домашню «гуральню» й кинула в гарбу. Якусь часину гидливо дивилася на купу чудернацького залізяччя, потім попрохала їздового:

— Зачекай, Андрію, не рушай ще.

І торопко пішла до будинку. Згодом з'явилася на порозі з трилітровим бутлем, до качанової затички наповненого сивою рідиною...

— Що це ти надумала, Палажко? — кинувся до жінки Карпо Махорка.

— Здам, щоб і духу не було чути в нашому обійсті.

— Остав же хоч трохи, — заскиглив Карпо.

— Для чого? Щоб тебе кортючка розбирала?

— Знаєш, може, оказія яка лучиться...

— Тоді візьмемо в крамниці пляшку-другу! — одрубала Палажка.

Карпо знав, що коли вона щось вирішить, то й громадою не зіб'єш. Зробить, як надумала. Був певен, що пряма атака зараз не принесе успіху. Тож у його голові блискавично визрів обхідний маневр.

— Будь по-твоєму, — згодився Карпо й простяг руки до посудини, — але дай я здам, щоб і мене причислили до недругів «зеленого змія».

— Коли так — неси, — посміхнулася жінка.

Чоловік за бутля — і притьмом до воза. Подає підводчикові й каже голосно, щоб і сусіди чули:

— На, Андрію, здай у сільраду і скажи, що віднині Махорка і не гнатиме, і не питиме цієї отрути! — А тихенько наказав: — Заховай це зілля в сіно, а під вечір з Мусієм іди до ставу. Та закуски не забудьте. — Й знову вголос: — Житиму чесно! Якщо й перехилю чарку-другу, то крамничної.

...Як звернуло з полудня, Карпо Махорка повагом побрів з дому.

Під плакучою вербою, що вкривалася молоденьким листячком, він застав Андрія Сукача. Той на розіслану газету вправно викладав із кошика хліб, сало, яйця, зелену цибулю, ставив гранчасті склянки.

— Королівська вечеря буде, — потер руки Махорка. — А де ж Мусій?

— Обіцяв не баритись.

Нема гірше, як чекати та наздоганяти. Тим паче, коли накритий стіл. Та небавом появився й третій компаньйон.

— Негоже козакові запізнюватися на таке діло, — дорікнув Махорка.

— Ех, друзі-приятелі, рада б душа до раю, так гріхи не пускають, — одказав ветсанітар Мусій Копиця і пояснив: — Звістили, що на плісняківській фермі скажений собака покусав телят. Довелося чергувати, аби і в нас того не трапилося.

— А пристрелили? — поцікавився в Мусія Сукач.

— Аби ж то. Втік і десь бродить оце.

— Та лихо з ним, хай бродить, — сказав, наповнюючи склянки Махорка, — а ми розпочнемо бій із самогоном. Під корінь підрубаємо гемонського! Ха-ха-ха! Ну, будьмо!

Вихилили й накинулися на молоду цибулю з салом. За кілька хвилин Сукач узяв бутля і зауважив:

— Після першої, кажуть, колись і наймит не закушував...

Й раптом осікся. Пополотніле лице і наїжачений чуб ветсанітара здивували Махорку. Коли компаньйони тривожно поглянули туди, куди отетеріло глипав Мусій, то побачили, що від Великого лісу, який витягся довгою і широкою стрічкою між їхніми Безпальками і Плісняками, прямісінько на вербу трюхикав здоровенний пес.

— Він!.. — перепуджено крикнув Копиця, рачкуючи від верби. — Скажений!.. За мною! Тільки у воді наш порятунок!..

Ветсанітар схопився — і до водойми. За ним Махорка і Сукач з бутлем. Діставшись води, їздовий поставив посудину на землю, а сам побрів за приятелями. Холодна вода різала тіло, але вони брели подалі від берега, аби їх не дістало оте страховидло.

Пес же побіг під вербу і зголодніло накинувся на їжу. За чверть години він ліниво розсунув вербові коси, розкрив пащеку, облизався й почалапав до ставу. Нахлебтався води, підійшов до посудини, підняв ногу і справив свою собачу потребу. Тихо спостерігали цю наругу новоявлені «моржі», та коли пес наостанку так штовхонув лапою бутля, що той перекинувся й забулькав, над водою розлігся неймовірної сили зойк у три голоси. Собака спершу стривожено загавкав, а потім заспокоївся і ліг на березі, не зводячи погляду з трьох посинілих облич, які стирчали над поверхнею ставу.

Пізнього вечора, коли берег потонув у густій темряві, «моржі» зачули спершу радісне скавуління пса, а потім п'яну річ Грицька Левади: «А, Тимур! Ось де ти! Ну, друже, нагостювалися в Плісняках, тепер додому спати...»

Як вляглася тиша, то наші пияки, не потрапляючи від холоду зуб на зуб, вибрались-таки на берег і хутко розійшлися по домівках. Та за два дні знову зібралися докупи в палаті дільничної лікарні. А звела тепер трійцю оказія, що мала наукову назву, — пневмонія.

Олександр ЛИПИНСЬКИЙ.

с. Лип'янка
Шполянського району
Черкаської області.

Швидкість, комфорт і безпека...

У коридорі — людно, накурено. Солідні товариші з течками в руках півколом оточили урну для недопалків і, чекаючи початку наради, курять, дивляться у вікно, статечно гомонять. Під вікном — новенькі «Волги» хромом і нікелем виблискують.

— Я свого Ваську в строгості держу, — баритонить один із солідних товаришів, киваючи вниз на свого водія, котрий саме копається у моторі. — Не дай боже, якийсь гвинтик, гаєчку підкрутити, шельма, забуде — цілий тиждень потім пам'ятатиме.

— Інакше з ними й не можна, — вступає в бесіду другий солідний товариш. — Я поки десять разів не перепитаю головного інженера, старшого механіка, чергового слюсаря і шофера, чи все як слід оглянули, — в машину не сяду. В дорозі, знаєте, все може статися.

Лунає дзвоник, і солідні товариші йдуть на нараду. Нарада присвячена технічному станові автобусів в автотранспортних підприємствах Черкащини, а солідні товариші — директори тих підприємств. Проводять нараду товариші ще солідніші: начальник обласного управління пасажирського автотранспорту Вертилецький Іван Михайлович та начальник обласного управління вантажного автотранспорту Безсмертний Яків Іванович.

— Сором, товариші! — першим починає свою промову Іван Михайлович. — Десятки і сотні разів ламаються автобуси у дорозі через технічний недогляд. Автобуси стоять, пасажири «загоряють», спізнюються на роботу і в гості і таке інше... А дорожні, товариші, пригоди? Шофер Корсунь-Шевченківського автопідприємства номер 23122 В. М. Іващенко виїхав на трасу з несправним гальмовим приводом і — будь ласка: «поцілувався» з трактором! Добре, що хоч пасажирів в автобусі не було... А скільки таких випадків! А все чому? Через нехлюйство. Подумати тільки: комісія обласної автоінспекції перевіряє Смілянське автопідприємство номер 23111 — і з шістдесяти оглянутих автобусів справні лише п'ять! Контрольна яма — без освітлення, без відповідного інструменту та вимірювальних приладів, для перевірки ЛАЗів та «Ікарусів» не пристосована і взагалі — в аварійному стані! Та найобурливіше, товариші, не це. Найобурливіше те, що через місяць та ж комісія знову приїздить до Сміли — і знов виявляє ті ж самі недоліки... А хіба кращі справи, скажімо, в Умані, Кам'янці та й у самих Черкасах? Ні, товариші, не кращі!

— А що робиться в Золотоноші? — підхопив схвильований тон свого колеги Яків Іванович. — З тридцяти чотирьох автобусів автооб'єднання двадцять шість при перевірці виявилися несправними, а шість машин золотонісці показати інспекції взагалі відмовилися. Уявляю, в якому вони були стані! У Драбівському та Чорнобаївському філіалах цього автооб'єднання — те ж саме... Одне слово, шановні директори, давайте чимшвидше робити висновки. Поки ми щодо вас висновків не зробили.

...Ох, і перепало ж директорам на тій нараді! Ох, і всипали ж їм, ох, і намилили шиї! Ох, і довго ж вони оговтувались після того розносу, червоніли від сорому, витирали спітнілі чола і чухали потилиці! А роз'їхавшись по домівках, чимдуж кинулись наводити порядок на своїх підприємствах, зміцнювати трудову дисципліну, ремонтувати та устатковувати контрольні ями, особисто перевіряти технічний стан кожного автобуса, що виходить на трасу... Навіть від службових машин на якийсь час відмовились — на автобусах почали їздити! Одне слово, налагодили справу так, що як не прискіпувались різні комісії, як не намагалися знайти хоч в одному автобусі якусь найдрібнісіньку неполадочку, якийсь непідкручений гвинтик, гаєчку а чи болтик — так і не могли нічого знайти. Так що, як не крути, а життя автопасажирів тепер — в абсолютній безпеці!

...Але тут ми, здається, забігли трохи наперед. Бо не відбулося ще у Черкасах описаної нами наради. Бо ніхто ще не всипáв по саму зав'язку і не милив шиї директорам вищезгаданих автопідприємств. І виходять автобуси з парків, як і виходили, з несправними гальмами, звуковими сигналами і покажчиками поворотів, без склоочисників, вогнегасників і аптечок... І ховаються, як і ховалися, під сукно в обласних автоуправліннях численні акти перевірок технічного стану автобусів, що їх систематично і акуратно проводить автоінспекція. І майже всі зусилля автоінспекції поки що, вибачайте, — котові під хвіст...

Отже, коли опинитесь ви, дорогий читачу, на Черкащині, і перед вами постане дилема — їхати автобусом чи не їхати? — добре зважте всі «за» і «проти». Хоч водії на автобусах, як правило, першокласні, і випадки аварій через технічні несправності не такі уже й часті, та все ж подумайте. По-дружньому радимо.

Але якщо перед вами зупинить свою службову машину, скажімо, директор Смілянського автопідприємства № 23111 Є. Л. Желудок, Золотоніського об'єднання № 23636 А. С. Стець, Канівського — № 23638 М. І. Калашник, Черкаського — № 23121 В. П. Солом'яний або ще хтось із директорів... Якщо зупинить він перед вами свою машину і запросить вас «підкинути» куди треба — сміливо сідайте і їдьте! Гарантуємо швидкість, комфорт і повну безпеку. Бо спробував би хтось із обслуговуючого персоналу забути підкрутити у директоровій машині якийсь гвинтик, болтик або гаєчку... Ого! Тиждень би пам'ятав.

В. ЛЯХ,
начальник відділення Черкаської облдержавтоінспекції.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Іронія моди

УСМІШКА

На столі салат, біфштекси,
Солодкі напої...
За тим столиком в їдальні
Вечеряють двоє.

Нишком хлопець поглядає
На кучері пишні,
На сорочку, всю у квітах,
Що на колір вишні.

Як під'їли вони мовчки,
Час настав розмові.
Глядь — і хлопець вже зізнався
У своїй любові.

Раптом чує він, поблідши:
«Даремне старання, —
Відповісти я не зможу
На ваше кохання.

Є на те, сердечний друже,
Вагома причина:
В мене кучері хоч дамські,
Але я — мужчина».

Лев ФРІДМАН.

м. Вінниця.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— І що ти в ній знайшов: стара, та й буда для вас обох тісна.
— А мені аби прописатися.

ПЕДАГОГІКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

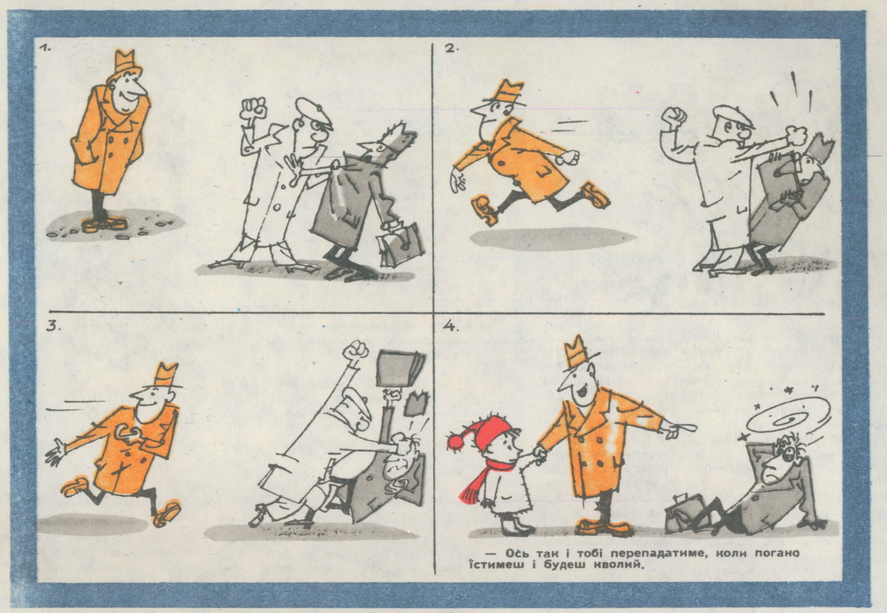

— Ось так і тобі перепадатиме, коли погано їстимеш і будеш кволий.

Найкраще з усього, що маємо

— Найкраще з усього, що ми маємо, — це діти!

Знаєте, кому належать ці слова?

Та ні, не поспішайте з відповіддю, бо можете помилитися.

Проголосив ці золоті слова Іван Петрович Блощинський, коли до нього за діловою порадою звернувся бригадир третьої бригади колгоспу А. Н. Залевський.

— То що, Іване Петровичу, — поцікавився бригадир, — робитимемо з фруктовими деревами?

— З якими фруктовими деревами?

— Ну, з отими, що стовбичать біля дитячих ясел. Дозріють на них яблука, то лиха не оберемося: почнуть дітлахи лазити і, чого доброго, якесь іще зірветься з дерева...

— О, ні, ні! — занепокоївся голова колгоспу ім. Ілліча т. Блощинський, — цього допустити не можна! І, щоб уберегти дорогих діток, яких він так любить, від можливої напасті, пустив на фруктові дерева бульдозера і викорчував.

— А що будемо діяти з пришкільною земельною ділянкою? — звернувся іншим разом до голови вже інший чоловік — громадянин села Володимирівки С. Д. Бранко.

Одверто кажучи, це запитання Іван Петрович і сам не раз ставив перед собою. Бо й справді, пришкільну ділянку колгосп виділив для дітей, що вчитимуться у школі, яку колгосп почав будувати. Малося на увазі, що дітей, яких так полюбляє і про яких так піклується Іван Петрович Блощинський, тут привчатимуть до трудової діяльності. А вийшло так, що *пришкільна* ділянка є, а школи — нема. Отож, значить, і школярів нема, щоб цю землю обробляти.

— Може, — запропонував голова колгоспу, — ви собі цю землю візьмете?

Громадянин С. Д. Бранко з вдячністю поставився до пропозиції голови колгоспу і погодився приєднати шкільну землю до своєї присадибної ділянки.

— А що, нарешті, зі школою буде? — цікавляться *інші люди*.

Цікавляться, до речі, давно — вже сім років. Бо ще сім років тому цегляні стіни майбутньої школи були готові. А як дійшло до даху, то виявилося, що це — висота, якої ніхто подолати не в змозі.

Принаймні, ніхто з дорослого контингенту населення колгоспу імені Ілліча. Що ж до дітвори, то, як з'ясувалося, їм ця висота — за іграшку. По дірках від цеглин, що вже встигли повипадати, вони давно викарабкуються на стіни недобудованої школи. Ще й балансують там, розкинувши руки, наче ті циркачі. І не бояться, бісенята, зірватися!

Уявляємо, що буде, коли про цю здобуту висоту хтось доповість Іванові Петровичу Блощинському. Та він, ми певні, негайно вживе ділових заходів — вишле бульдозера і недобудовану школу геть зрівняє з землею.

Бо ж загальновідомо: дітям він зичить тільки добра. Сам щиро їх любить і підлеглим не забуває нагадувати: діти — це найкраще з усього, що ми маємо!..

Б. ГРИГОРЧУК.

Колгосп ім. Ілліча
Володарського району
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Київської міської дитячої екскурсійно-туристської станції Чернявський О. Ю. негідно поводив себе, використовував станцію для мешкання і відпочинку своєї сім'ї, порушував фінансову дисципліну.

Про це йшлося в листі Перцеві.

Секретар Московського райкому Компартії України м. Києва тов. Зинюк повідомив редакцію, що за негідну поведінку бюро райкому притягнуло Чернявського О. Ю. до суворої партійної відповідальності. Його також знято з посади директора.

ВОНИ ПРИНОСЯТЬ ЛЮДЯМ РАДІСТЬ

„Запорожець" за Дунаєм

Почався новий рік! Пішли нові гуморески, нові байки, нові анекдоти, і, уявіть собі, серед них — жодного про новий автомобіль «Запорожець». Аж не віриться.

Бувало, приходить пошта, розгортаєш листа, дивишся — новий анекдот, нова усмішка, новий віршик: «...І назвали «Запорожцем» дитячу коляску».

А тепер — нема. Аж сумно! І все це нас навело на думку, що у Запоріжжі нас, перчан, вирішили без роботи залишити. Ми — на завод «Комунар». На той самий, де в тридцяті роки народився перший у Радянському Союзі комбайн, а в 1960-му з'явилося на шляхах-дорогах «запорізьке чудо» з метрикою «ЗАЗ-965».

Директора заводу Олександра Сергійовича Серикова якраз не було, і я завітав до головного інженера Івана Митрофановича Долі.

— Що ж воно виходить? — звертаюся до Івана Митрофановича. — Ви ж, товариші комунарівці, почали гумористів підводити. Такі автомашини випускаєте, що про них уже ні анекдотів, ні гуморесок не присилають. Самі лише подяки. Якби ото їх видрукувати в одній книжці, то вийшла б збірка товща, ніж інструкція, яку ви до кожного «Запорожця» додаєте. Особливо багато тих подяк від пенсіонерів, інвалідів Вітчизняної війни.

— Воно і не дивно, — відповідає Іван Митрофанович. — Адже наш завод для них випускає сорок чотири проценти від усієї продукції, є головним постачальником автомашин з ручним управлінням.

— А що у вас у цьому році намічається?

— Намічається «ЗАЗ-968-А». Нова модель. Фактично нічим не схожа на ту, що породжувала стільки анекдотів. А втім, посудіть самі. Ми її збираємося представити до атестації на державний Знак якості. Конструкція цього автомобіля відповідає міжнародним вимогам безпеки. Машина матиме гарний сучасний інтер'єр з передніми сидіннями ковшоподібної форми. Нове плавне регулювання, нову фіксацію від перекидання. Нову... нове... нові...

— І все оце в нинішньому році? — перепитую. — Ви б дещо й на інші роки залишили. Не можна ж отак все одразу?!

— Та це ще не все. Тепер працюємо над поліпшенням стійкості автомобіля на високих швидкостях. Вводимо нову систему опалення салона, змінюємо комбінацію щитка приладів. Роботи вистачить. З таким автомобілем і на люди, як кажуть, не буде соромно з'явитися...

— А чи не назвали б ви, Іване Митрофановичу, нам своїх кращих людей трудящих?

— Чому ж?! Візьміть хоча б фрезерувальника інструментального цеху № 2 Героя Соціалістичної Праці Сергія Івановича Бережного. Або Милушина Тимофія Тимофійовича. Теж Герой. Токар цеху ремонту штампів.

— А немає на вашому заводі таких, які б ото дісць іще влітку Новий рік зустріли?

— Скільки завгодно. Один із них — Микола Корнійович Івченко. Правильник ковальського цеху. Майстер «Золоті руки». Якщо судити по його показниках, то він уже зустрів не тільки 1975 рік, а й 1977. Микола Корнійович перший на заводі закінчив п'ятирічку ще в 1972 році. Нагороджений медаллю «За доблесний труд», а за успіхи у вирішальному році п'ятирічки — орденом Трудового Червоного Прапора. Або візьміть Віктора Володимировича Козлова — слюсаря ремонтно-механічного цеху. План третього вирішального виконав

Герой Соціалістичної Праці
Сергій Іванович Бережний.

Герой Соціалістичної Праці
Тимофій Тимофійович Милушин.

Майстер «Золоті руки»
Микола Корнійович Івченко.

у 1973 році. Влітку зустрів 1975 рік і тепер працює в його рахунок.

— Здорово! — сказав я. — Воно, мабуть, і з планом у вас непогано?

— Непогано, — посміхається оптимістично Іван Митрофанович. — Шістнадцять останніх кварталів наш завод нагороджують Перехідним Червоним Прапором Міністерства автопромисловості і ЦК профспілки машинобудівників. За перше місце. В цьому році думаємо теж його тримати!..

— А не відберуть?

— Спробуємо позмагатися.

— І останнє, Іване Митрофановичу. Скажіть, а як почуває себе «Запорожець» за Дунаєм?

— Тільки за Дунаєм?

— Чому «тільки»? Можна й розширити географію. Це, так би мовити, образно...

— З експорту у нас спеціаліст Вячеслав Іванович Комаров, — підвівся з крісла головінж і провів мене до кабінету, заповненого сувенірами, іноземними прапорцями, вимпелами.

— За Дунаєм, і не лише за Дунаєм, — посміхається Вячеслав Іванович, — «Запорожець» користується не меншим попитом, ніж у нас. Якщо не сказати — більшим. Особливо в НДР, Болгарії, Югославії, Австрії. В Угорщині, наприклад, у цьому році черга на «Запорожець» зросла вшестеро. Тільки встигай випускати. Чи візьміть Польщу. Там випускають «Сирену», «Варшаву», «Фіат польський-125», «Фіат польський-126», але, незважаючи на це, «Запорожець» у Польщі — одна з найдефіцитніших машин...

— Чим же він так до душі припав? — цікавлюся.

— По-перше, «Запорожець» — дуже економна машина. На сто кілометрів бере менше шести літрів бензину. По-друге, «Запорожець» — один із найпростіших автомобілів за своєю конструкцією й обслуговуванням. Потрете, розміщення двигуна позаду робить машину досить прохідною. І, по-четверте, «Запорожець» винятково міцний і витривалий. Отож кращої сімейної машини на сьогоднішній день і не треба. Тим більше, що сім'ї тепер невеличкі: тато, мама, собачка і я, — закінчує, жартуючи, Вячеслав Іванович.

На цьому і я своє інтерв'ю закінчив. За традицією мені залишається ще побажати славним запорожцям-комунарівцям щастя, міцного здоров'я, успіхів, і, звичайно, нових досягнень, нових моделей і нових дверцят! Хоча б іще одних, третіх. З правого боку!

Олег ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Дружні шаржі Анатолія АРУТЮНЯНЦА.

м. Запоріжжя.

Євген КОЛОДІЙЧУК — УСМІШКА

ЯК НА ВІЙНІ

Приїхав я в місто до сина.
— Пішли, — каже, — тату, в Палац спорту.
— А що там буде?
— Співати будуть. Естрадний концерт. Тільки ти не лякайся.
А чого мені лякатися, коли я Берлін брав. Страшнішого, думаю, не буде. Пішли, кажу.
Прийшли. Сіли. Слухаємо.
Забили барабани, заскреготали труби, замиготіли прожектори.
Артпідготовка, думаю, як на війні...
Дивлюся, далі буде.
На сцену вибігла дівчина і почала перед мікрофоном розкривати рота.
Правильно, думаю. Я теж колись рот розкривав, як в артилерії мене глушило.
Коли грім ущух, дівчина стала кланятись.
— А коли ж співати буде? — запитую.
— Взагалі, — каже син, — вона вже проспівала. Бачиш, тату, щоб зрозуміти естраду, потрібна підготовка...
Підготовка, думаю, вже була. Цікаво, що далі буде.
Та в другому номері знов як вріжуть з усіх крупнокаліберних інструментів... Вибіг з-за лаштунків якийсь хлопець, перелякано схопився за мікрофон і забігав, пританцьовуючи, по сцені.
— Видно, що в артилерії не служив! — гукаю до свого.
— Не чую! — кричить він.
— Нічого, синку! — кричу у відповідь. — Ми в Берліні десять діб нічого не чули! А тут — дві години лишеї
Бачу, й син вуха тре. Як на морозі.
— Тримайся! — гукаю у саме вухо. — Пережили війну — переживемо й естраду!
Та й собі плещу у долоні.

У СІМ'Ї АВТОЛЮБИТЕЛЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

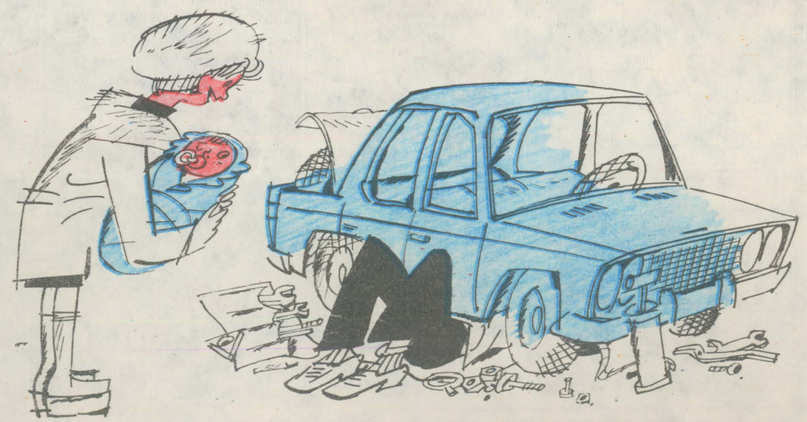

— Петю! У нас син народився.

ПЕРЧЕНЯ

ХИТРІ ОКУЛЯРИ

— Бабуню, погрійся зі мною! — просить маленька Наталочка.

— Потім, онученько, потім. Мені ще ось треба дошити татові сорочку. Гм, а де ж мої окуляри? Ти їх не бачила, Наталочко?

— Ні, бабуню, не бачила!

— Ото біда... Як же я без окулярів шитиму?.. І ніби ж уже скрізь перешукала, а вони як у воду впали, та й годі...

У цей час поштарка принесла новий журнал «Малятко».

— Бабуню, бабуню, — застрибала Наталочка. — Подивись, які тут казочки, які віршики, які цікаві малюнки! Почитай, будь ласка, мені скоріше!

— А як же я почитаю тобі без окулярів? — зітхнула бабуся.

— Окуляри? Їх он ведмедик надів і мовчить.

Любов ЛИТВИНЕНКО.

А МОЖЕ, ПОЩАСТИТЬ...

— Васю, не хочеш ти вчити французької мови, — похитавши головою, сказав учитель. — А що, як поїдеш ти коли-небудь до Франції, і тобі щось треба буде спитати у француза? Як ти з ним розмовлятимеш?

Вася подумав-подумав і тихенько, з надією в голосі, відповів:

— А може, той француз українську знатиме...

Наталя НАУМЕНКО,
учениця.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ІНДИК

Ходить гордий та надутий,
всіх лякає, всіх скубе:
«Ох, який я злий та лютий!
Аж боюся сам себе!»

У індика я питаю:
— Де ж це ти, індиче, був?
А індик відповідає:
«Буль-буль-буль» та «Буль-буль-буль!»

Та не серджусь я на нього,
бо давно до цього звик...

А між вас нема такого,
що надутий, мов індик?

Роман ЮЗВА.

АЖ ТОДІ ВГАМУВАВСЯ...

До села приїхав Гриць —
й наробив він там дурниць.
— Не бери за хвіст
лошатко! —
попередив Гриця татко.
Гриць вхопив лоша за хвіст —
й має вже розбитий ніс...
— Не чіпай козла за роги!.. —
Врятували Гриця ноги.
В Гриця — гулі та синці,
пошматовані штанці.
Хлопцю меду закортіло —
мчить на пасіку він сміло, —
лиш тоді і вгомонився,
як в лікарні опинився,
бо від п'ят до самих вух
від «медку» того розпух!

Ренальда ПИМЕНОВА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

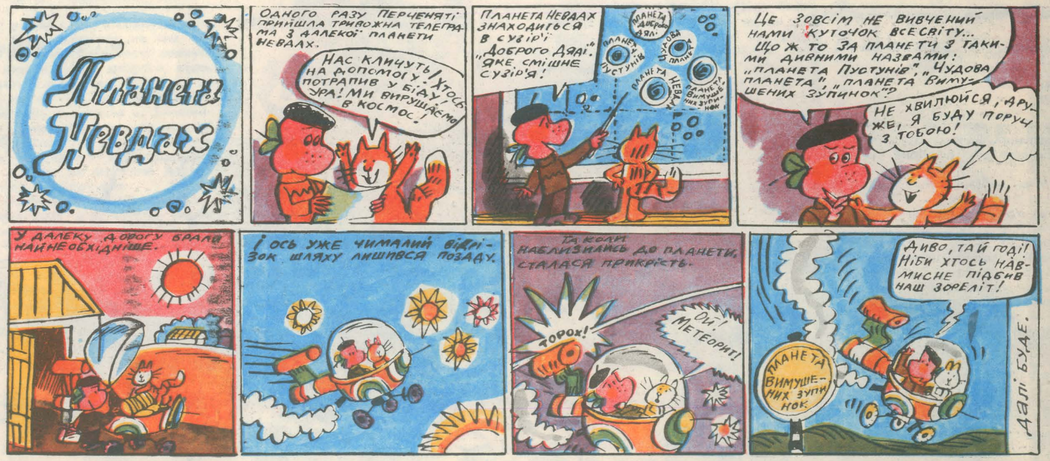

Дали перцю!

Працівники Київського обласного розсадника дивувала поведінка їхнього директора Волошина В. А. Він усе якось людей сторонився. Більше полюбляв у посадках ховатися. В гущавину ото заб'ється, хильне та й мугикає собі пісню. Часом і в кабінеті випивав. Тоді, правда, пісень не мугикав, а просто лаяв будь-кого з працівників, хто під руку потрапляв.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Завідуючий Київським обласним відділом комунального господарства тов. Павлов повідомив, що Волошина В. А. з посади директора розсадника звільнено.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

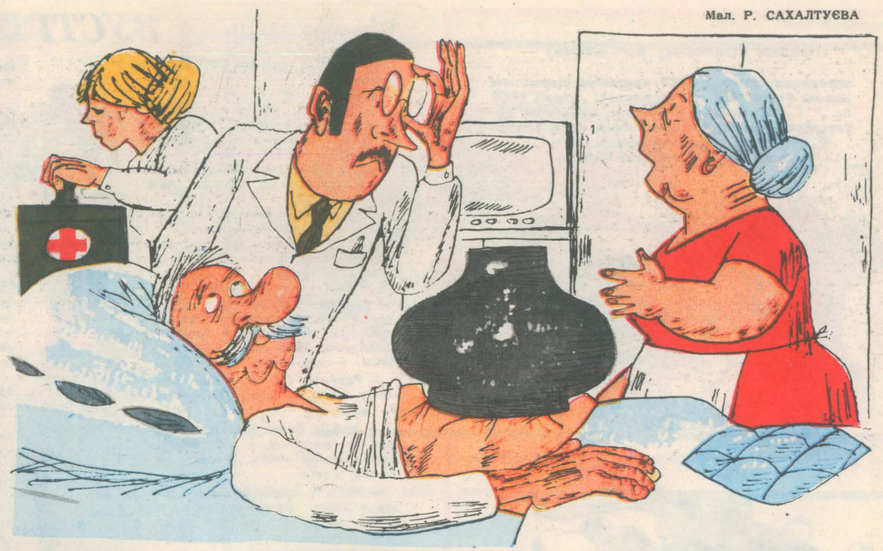

— Ніде в аптеках банок немає, довелося чавунок поставити.

Легкий вихід із безвиході

Просто вражаєшся, як неймовірно складні, фантастично тяжкі й заплутані питання розв'язують інколи з надзвичайною легкістю. Читаєш, бува, в яке скрутне становище потрапили люди, і просто не уявляєш, як їм з того становища вийти. В жодний бінокль, у жодну стереотрубу не бачиш виходу. А на місці товариші раптом неозброєним оком, легко й швидко знаходять той вихід.

Зо двадцятеро учнів дев'ятих і десятих класів із села Хащованого навчаються у Славській середній школі і проживають у шкільному інтернаті. Вихідні проводять дома, а по понеділках уранці повертаються до школи. Додому й назад добираються пішки. А це ж неблизький світ: від Славська до Хащованого дванадцять кілометрів.

Учні звернулися до директора. А він їм на те:

— Ну, чим я вам, дорогі мої хлопчики та дівчатка, можу допомогти, коли наша шкільна машина зіпсована, а іншої нема.

Написали тоді хлопчики та дівчатка листа до Перця. А що, власне, Перець може порадити, коли машина несправна. Ну, надіслали, про всяк випадок, того листа голові Сколівського райвиконкому М. П. Товкачу. Так просто надіслали. Для інформації. Не вірячи, звичайно, в успіх. Бо ж і Перцеві відомо, що з безвихідного становища виходу не буває.

Коли раптом повідомляють: усе в порядку, питання розв'язано дуже просто. Дітей тепер щосуботи возять у Хащоване і щопонеділка привозять до школи спеціально обладнаною машиною радгоспу «Славський». Це ж треба!

А от учні сусідньої Тернівської восьмирічної школи ні на що не скаржились, у них усе гаразд. Тут у скрутне становище потрапили вчителі. І просять вони в Перця поради: що робити, коли опалювальний сезон уже розпочався (це коли зима настає, то такий сезон розпочинається), а їм дрова забули завезти.

Щиро кажучи, спочатку подумалося, що то хтось розіграє. Де ж то бачено, щоб у карпатському селі, серед лісів, учителі без дров сиділи! Отож і поїхав я в Тернівку, щоб трохи присоромити товаришів: негаразд, мовляв, отак жартувати.

Та виявилось, ні, не розігрують. Дров їм справді не завезли. Тільки все це не так просто, як здається з першого погляду. І тут теж створилось становище, дуже схоже на безвихідне. Річ у тім, розповів голова виконкому сільради Василь Семенович Ключка, що в Карпатах усе літо й усю осінь падали сильні дощі. І дуже вони розмили дороги. І хоч дрова (чудесні, сухі, букові!) лежать готові у штабелях, але доставити їх зверху, з гори, абсолютно неможливо. Ну, ніяк неможливо. От тільки-но приморозить — і негайно ж усім учителям паливо буде доставлено в повній нормі.

— Значить, — співчутливо зітхнув я, — зараз ніяк? Повна безвихідь? — І вже було зібрався піти та сказати вчителям, що мусять — ніде дітись! — чекати морозів.

— Ну чому — ніяк?! — заперечив Василь Семенович. — Можна, звичайно, й зараз узяти частину дров у школі й завезти вчителям. Бо школі й так на півтора-два місяці вистачить. А там решту довеземо.

Оце маєш! Так просто? А я сам, чесно кажучи, до такого ніколи б не додумався. І чого було їхати?!

Та, щоправда, їхав я у Сколівський район ще й тому, що хотів поцікавитись досвідом роботи Євгенії Пилипчак, завідуючої бібліотекою в селі Росохач. У листі до журналу досить докладно описували той досвід, а все ж хотілося й самому з ним познайомитись. Бо досвід і справді дуже цікавий.

Завідуюча, буває, по п'ять-шість днів на місяць виїжджає у творчі відрядження в невідомому напрямку і таким чином здійснює мало відоме широкій громадськості заочне обслуговування читачів. Своєрідний і розпорядок роботи бібліотеки: від дев'ятої вечора до третьої години ночі. Щоправда, пишуть, завідуюча в цей час книг не видає, зате розливає горілку. Завдяки чому створила навколо себе, хоч і не дуже широкий, але міцно згуртований актив. Не стільки читацький, скільки пияцький. Та що з того! Головне — актив...

А ще писали товариші, що про цей досвід давно вже знають і керівники села, і завідуючий районним відділом культури В. М. Трухан, але нічого не роблять для заохочення такого ініціативного працівника і для розповсюдження його досвіду.

І от: не встигли товариші написати до Перця, не встиг я приїхати, а досвіду вже нема. І Пилипчак нема. А є наказ: за несумлінне ставлення до праці, порушення трудової дисципліни, аморальну поведінку звільнити Євгенію Пилипчак з посади.

А все ж, гадаю, недарма я їхав. Деякого досвіду таки запозичив. Сформулювати його міг би так: не треба, люди добрі, звертатися до Перця. Бо на місцях товариші все краще знають і набагато краще вміють. Навіть, як ви переконались, у тих випадках, коли Перець і в стереотрубу не може розгледіти виходу з безвихідного становища, товариші на місцях легко й просто знаходять той вихід.

А що знаходять його часто-густо лише після втручання Перця, так це, повірте, чистісіньке непорозуміння.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Сколівський район
на Львівщині.

Павлові Павловичу ВІРСЬКОМУ —

народному артистові СРСР, лауреатові Державних премій Союзу РСР та Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка, художньому керівникові, директорові Державного заслуженого академічного ансамблю танцю Української РСР — з нагоди його першого 70-річчя

Хай підбори стукотять
і підківочки бряжчать —
будуть, будуть добрі люди
того майстра величать,
що мистецтвом вічно юним
світ зумів зачарувать!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Олександр ЗАЄЦЬ

ЗУСТРІЧ

УСМІШКА

Він зупинив першого стрічного і запитав:

— Сірники є?

— Пробачте, не курю.

— А я тебе не питаю, куриш ти чи не куриш. Я цікавлюсь, чи сірники є?

— Пробачте, але я сказав, що...

— Правильно, не куриш. Але сірники маєш?

— Ви мене, певне, не так зрозуміли. Я зовсім не курю.

— Що ти зі своїм «не курю, не курю». Мені сірники потрібні. У тебе є сірники?

— Нема у мене сірників. Тому, що курити — шкідливо.

— Ти що, на есперанто розмовляєш? Що ти мені про здоров'я розказуєш? Мені сірники потрібні. Чуєш — сір-ни-ки.

— Розумію. Сір-ники. Але допомогти нічим не можу. Як кажуть, не дано.

— Але ж буває. Раптом заходиш до магазину, а тобі замість здачі сірники дають. Ти не з магазину йдеш?

— Ні. Я у пральню ходив. Здавав білизну. Дружина запрягла. Каже, досить тобі за тією дисертацією сидіти, ти б і чимось корисним зайнявся. А я...

— Так, може, вдома є? Мабуть, і дітей маєш? Вони ж з вогнем граються? То це підпалять, то щось інше. Газ є... Мабуть, і газ сірниками запалюєш?

— Ви знаєте, я навіть не знаю, що вам сказати. Боюся збрехати Сам я не курю. Дружина в мене...

— А на роботі у тебе є? Співробітники ж, певне, димлять. У них сірники повинні ж бути?!

— Не хотілося б вам брехати, але, якщо чесно, то я у творчій відпустці. Тому від колективу, так би мовити, трохи того... відірвався.

— О-о! Я так і думав. Воно завжди так: від колективу відірвався, під вплив вулиці попав. А тут горілка, вино, жінки. Ну, звичайно, й куриво... А якщо куриш — значить, і сірники маєш. Правильно я кажу?

— Правильно. Мені про це й дружина каже: мовляв, що воно за мужчина, коли не курить...

— А чого ти хвилюєшся? Хвилюватися не треба. Ти не переживай. Це шкідливо. Бережи здоров'я. Нерви. Не куриш — і не треба. Нікотин — це отрута. Один грам нікотину коня вбиває. А ти ж не кінь — людина. Людина з великої літери. Ти краще мені скажи — сірники у тебе є?

— Пробачте, я ж не ку...

— Ну, добре, добре. Бувай здоров! Стій... А цигарки у тебе випадково не знайдеться?..

Дали перцю!

Деякі відповідальні особи з Овідіопольського районного об'єднання «Сільгосптехніка», а також з колгоспів «Маяк» та імені Куйбишева Одеської області ударилися в науку і взялися на свій кшталт удосконалювати давно відкритий закон збереження матерії. Як саме вони це робили, докладно розповідалося у фейлетоні «Поправка до шкільного підручника» («Перець» № 21 за 1974 рік).

Заступник прокурора Одеської області тов. Бухтіяров повідомив редакцію, що обласний суд відповідно оцінив діяльність осіб, котрі робили всілякі махінації з матерією (у вигляді зерна і сільськогосподарських машин), і дав належне кожному за його заслуги.

Так, колишні керуючий райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Тузюк і його заступник Сокали засуджені на 12 років, а колишній головобух Панасюк — на 4 роки позбавлення волі. Колишні голови колгоспів: Тилилюк — на 9 років та Ганзаров — на 5 років позбавлення волі. Колишній завідуючий складом колгоспу ім. Куйбишева Москальов — на 8 років позбавлення волі. Засуджені також головний інженер райоб'єднання «Сільгосптехніка» Хрущов, водії автомашин Царан і Запорожан та колгоспник Пирков.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Певні кола у США, в тому числі і деякі конгресмени, лякають громадськість країни яноюсь міфічною «радянською загрозою», силкуючись відкинути радянсько-американські відносини до часів «холодної війни».
(Із газет).

Ліплять...

МЕМУАРНА СВЕРБЛЯЧКА

Потихеньку постаріли ті німецькі генерали, котрі в поході «дранг нах остен» участь брали і котрим шкуру свою з того походу пощастило винести. А на старість зовсім сон втратили. Не спиться їм — і край. Подумати тільки: майже пили з Волги воду, Ленінград у біноклі бачили, по Москві переможним маршем збиралися пройти... і раптом усе це — шкереберть. По Москві пройшли, але не тією колоною, що хотілося, багато хто волзької води таки напився, але й заснув там же навіки.

Знічев'я починають відставні вищі чини колишнього третього рейху свої склеротичні голови ламати, дошукуватися, чому ж це такий ласий кусень раптом поперек горла став. Що не генерал, то нова версія. В одному тільки вони сходяться: сила радянської зброї, високий моральний і бойовий дух нашого народу тут ні при чому.

Погано, виявляється, вивчили гітлерівські стратеги радянську країну. Недотумкали, що в ній усе не так, як у рейхові. У фатерлянді, приміром, кукурудзою, в основному, худобу годували, а більшовики перетворили цю культурну рослину на стратегічну зброю, котра зіграла фатальну роль в розгромі під Сталінградом. Не вірите — почитайте мемуари відставного генерала Ганса Дерра: «Особливо затруднювали ведення бойових дій німецькою піхотою, що часто поступалася супернику чисельністю, величезні поля кукурудзи і соняшника, які не давали можливості застосовувати кулемети та автомати, а нерідко й самохідні гармати».

Откоїй Як тому парубкові, котрий співав: «Якби мені не тиночки та й не перелази»...

А от інший бравий вояка, колишній командуючий групою армій «Дон» Манштейн, чиї дивізії зварилися в сталінградському котлі, глибоко переконаний, що німецькі війська зазнали поразки через скупість. Пошкодували, бачте, металу, зробили танкові гусениці на кілька сантиметрів вужчими, ніж потрібно. Аж тут несподіванка: степ у Радянщині — не суцільно заасфальтований полігон, а «...місцевість, порізана глибокими ярами», що «виключило можливість використати танкові сили».

А більшовикам що: почіпляли широкі гусениці і чешуть навпростець. Яр їм — не яр і болото — не болото.

Зрештою, на думку генерала, можна було б якось і такими танками воювати, якби ті ж більшовики не змовилися з небесною канцелярією і не піддали гітлерівцям жару, чи то пак, снігу й холоду.

Отой бісовий холод, на думку генерала Шротера, усе й накоїв. У Берліні в усіх деталях маршрути розробили, скільки праці в них уклали, і все марно. Про яку, скажіть, стратегію і тактику можна було говорити, коли холоднеча стояла така, що, вибачте, по три дні гітлерівці за вітром присісти не могли.

А ще — фюрера б кращого генералам на той час, бо з Гітлера стратег виявився нікудишній. Приміром, іще один недобитий вояка — генерал Тіппельскірх — запевняє, що на сталінградську операцію Гітлер «наклав атмосферу роздвоєності, характерної для його мислення». Він хотів одночасно взяти Сталінград і Кавказ. Тепер генерал знає, що за двома зайцями ганятися не можна, ба, навіть небезпечно. А тоді, в сорок другому, не знав...

Воно і зрозуміло: старечий склероз, пам'ять коротшає. От і плетуть генерали, що в голову лізе.

Фальсифікаторськими побрехеньками нині нікого не здивуєш. Як у нас кажуть: перекази не давні, та віри їм не ймуть.

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Народні усмішки

ЙОГО СПІДОМЕТР

Іде п'яний додому, а назустріч йому дівчина.

— Скажи, будь ласка, скільки у мене гуль на лобі?

— Дев'ять, — відповіла здивована дівчина.

— Ага. Спасибі. Значить, до моєї хати залишилось п'ять телеграфних стовпів!

Повідомив В. КЛІЩ із висілка Верхньо-Вакансько-го Краснодарського краю.

НЕ ЖУРІТЬСЯ, МАМО!

Від'їжджає син-студент на практику в тайгу. Журиться мати:

— Як ти там будеш?.. Тебе ж комарі заїдять!

— Не журіться, мамо, нам накомарники видали.

— А що воно таке?

— То така штука, що надівається на комара, щоб він не кусався.

Повідомив І. ТАРАСЮК із с. Коршів Ровенської області.

МАЄШ ЩАСТЯ

— Як добре, стара: сидимо в хаті і весь світ бачимо! — говорить дід баб.

— Маєш ти щастя, що колись не було телевізорів: скільки гарних хлопців є на світі!

Повідомив А. ВОЛОШЕНЮК із с. Гончарихи Черкаської області.

НОВИЙ МЕТОД

Микола скаржиться Семенові:

— От бісова дружина! Коли не прийду додому, зразу ж: «Ану дихни!»

— А ти роби так, як я, — каже Семен. — Дихай якнайсильніше.

— А що ж дружина?

— Падає.

Повідомив В. ГОРДІЙЧУК із м. Ізяслава Хмельницької області.

УПІЗНАВ

— Здрастуйте, Іване Семеновичу!.. Ви що, не впізнали мене? А я вас одразу впізнав. Пам'ятаєте, на тім тижні ми в карти грали, і ви весь вечір дурнем були.

Повідомив В. КЛЕНЦ з м. Поліського Київської області.

НОВИНА

— Ви чули, Гриць із своєю помирився.

— Не чув. А не брешете?

— Та щоб я провалився! Учора йду, дивлюсь: біля сарая дружненько так дрова удвох пиляють. Просто поглянути любо!

— Та то ж вони меблі ділили!

Повідомив М. ХОМИЦЬКИЙ із с. Старого Вишнівця Тернопільської області.

У БУДИНКУ ВІДПОЧИНКУ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

–Хто б міг подумати, що після травми я так поважчаю...

На думку Вільяма Філдза, нью-йоркського діяча реклами, підприємство, яке не користується рекламою, приречене на занепад. На підтвердження свого тезису Філдз наводить такий факт: «Качка несеться тихо, а курка, знісши яйце, голосно кудкудаче. Які ж наслідки цих двох методів! Весь світ вимагає курячих яєць!»

У місті Палм-Біч (США) суд розглядав позов про розлучення власника фармацевтичної фірми Сандерфілда. Адвокат фірми довів, що дружина фабриканта «своєю поведінкою» шкодить комерційним інтересам фірми: вона огрядна і дедалі усе товстішає, а фірма весь час рекомендує свої чудодійні таблетки для худіння (на пані Сандерфілд таблетки чомусь не діють). Отже, створюється скандальна ситуація...

Суд дав згоду на розлучення.

В одному з копенгагенських готелів можна прочитати на стіні вестибюля таку сентенцію: «Знайомств, зроблених у відпустці, і грибних страв краще не підігрівати».

24-річний Майкл Ейпріл, який важить 127 кілограмів, працює шофером таксі в місті Тампа (штат Флоріда, США). Нещодавно він завоював звання чемпіона світу з пожирання макаронів. У змаганні, в якому взяли участь ще 25 ненажер, Пат проковтнув 2470 грамів варених макаронів, перевищивши «світовий рекорд» на 200 грамів.

У нас гостює чуваський сатиричний журнал «КАПКАН»

КАПКАН

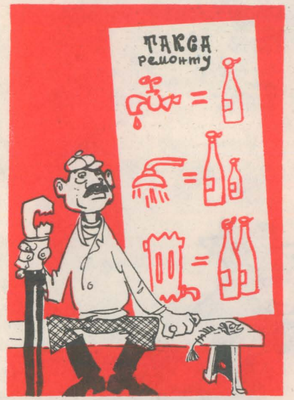

Без слів.

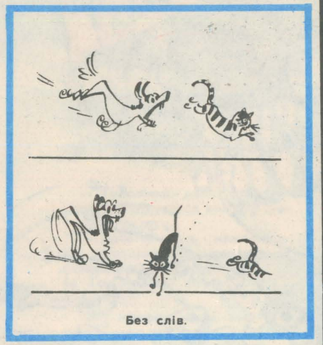

Без слів.

— Що ви робите?
— Дала йому ліки, а зботвати забула.

— Через тих дітей самі неприємності! Раніше за бездітність вираховували, а тепер аліменти маю платити.

— Тату, полагодь мені трактор.
— Відчепись, я своїх ще не відремонтував...

— Може, частинами внесемо?

14

Друже Перче!

Наш Львівський відділ республіканського обчислювального центру Головпостачу УРСР не так давно переселився в нове чудове приміщення на околиці міста. Та радісну подію дещо затьмарило те, що створилися неабиякі труднощі з доставкою нам численної кореспонденції. А труднощі створилися через дурницю: не поставили нам спеціальної поштової скриньки. І міська служба пошти (МСП) розкладає нашу кореспонденцію по сусідських скриньках — виходить ціла чудасія.

Отож написали ми відповідного листа головному інженерові головного ж таки поштамту товаришеві Бойку М. В. Довго чекали на відповідь. Не дочекалися. Аж нарешті зустрілися з ним особисто.

«Кому-кому, — порадував товариш Бойко, — а вам обов'язково скриньку поставимо. Тільки ви нам за тее дістаньте скати для наших «Москвичів». А ще, будь ласка,— дві тонни металевого кутника, він нам дуже потрібний для виготовлення тих же скриньок. Ви ж Головпостач, вам це легко».

Ми, звичайно, розтлумачили головному інженерові, що наш відділ — не Головпостач, а лише обчислювальний центр. Отож коли що треба підрахувати, то можемо, а зі скатами самі бідуємо. Дуже розчарувався товариш Бойко. «Що ж,— каже,— як ні, то ні».

Так до цього часу скриньки нам і не поставили. Взагалі ми товариша Бойка розуміємо: він для своєї установи старається. Але ж ми таки справді не маємо ніякої можливості дати йому щось навзамін скриньки. Може, хіба що цю замітку?

Г. НЕТИМЕНКО.

м. Львів.

Пам'ятаєш історію про дивака, який зібрався було купити машину, вже й гроші вніс, та як почув, що й за бензин платити треба, — плюнув і пішов собі геть. Щось подібне вийшло і в нас. Побудували в нашому селі позаминулого року електролінію, дріт натягли. Залишилося ліхтарі пувісити. Тільки цього якраз і не зробили. Про це вже не раз говорилося на засіданнях селищної Ради, про це писала районна газета «Колос». Та від того нам, колгоспникам, коли ми вечорами пересуваємося по селу навпомацки, світліше не робиться.

Може, ти, Перче, висвітлиш цю історію? Вірмо, що від того й на наших вулицях світліше стане.

П. МАЛЬЧЕНКО,
завідуючий фермою колгоспу імені Леніна.

Село Журавці
Нововархангельського району
Кіровоградської області.

Літературні пародії

ОН ВОНО ЯК!

...— Так-так! —
Вітряк.
— Так-так! —
Літак...
...Вітряк:
— Так-так!..
Літак:
— Так-так!..

(Леонід ГОРЛАЧ. «Співучий млин». Поезії. Видавництво «Молодь», 1974).

Літак:
— Так-так!..
Вітряк:
— Як, як?
Вода:
— Да, да!
Вогні:
— Ні, ні!
Земля:
— Ля-ля...
Трамвай:
— Ай-яй!..
А що ж поет?
— Ет!

Микола ДМИТРІВ.

Селище
Богородчани
Івано-Франківської
області.

ЗАЛИЦЯЙТЕСЯ!

В садках гідромонтажники
схід сонця умиваються
і до дівчат одважно
і щиро залицяються...

(Галина ГРИНЕНКО. «Моя вузенька вулиця». збірка «Червона гвоздика». Видавництво «Радянський письменник», 1973 р.).

Усі: заготівельники,
Шофери, будівельники,
Висотники-монтажники,
Підсобники-вантажники,

Як тільки прокидаються,
Відразу ж залицяються
До суджених, несуджених,
Заміжніх, неодружених,

Вродливих, невродливих,
Серйозних чи грайливих,
До молодиць, дівчаток —
Роботи це початок.

Робітники, ви зрання
Почніть із залицяння.
Впливає ж бо кохання
На плану виконання!

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Заходь, Томулечко!

ГУМОРЕСКА

Здрастуй, Томочко! Дорогесенька! Скільки це ми не бачились? Рік? Подумати тільки, цілий рік! Ну, як ти поживаєш, подруженько? По-старому? Скромнулечко ти моя! Сама бачу: гарнітурчик у тебе той же, старенький! Ми з Андрієчком новенький купили. Модерненький! Шторочки в тебе на віконечках все ті ж. Полиняли, бідненькі! Ми з Андрієчком новісінькі придбали. Капронові. А килимок? Томулечко! Чому ти його не замінищ? Сіренький якийсь він, затоптаний. Ми з Андрієчком персидський купили. Весь у трояндах. Ступаєш по ньому — і провалюєшся. Ніби в рай! А костюмчик на тобі, подруженько, скромнюшенький, мов на якійсь докторші наук!

І як ти можеш жити з отаким алкоголіком? Що? Твій п'яниця уже не п'є? Ніколи і в рота не брав? А куди ж ви грошики діваєте?

Томулечко, але це ж — книжки! Ли Ни Толстой, Сковорода... О, бачила б ти, яку я сковороду купила! Їсти з неї і їсти хочеться! А ти за своїм, мабуть, і з голоду припухаєш? Смієшся? А ти не смійся! Іч, до чого довів тебе цей гаспид! В окулярах ходиш і книжки читаєш! Скільки їх тут у вас? Більше двох тисяч? А шубок у тебе скільки? Одна? За сто вісімдесят? У мене три. Мутонові!

Сама, подруженько, у всьому винна. Чи не казала я тобі, Томулечко, щоб не йшла за цього ненормального. Ніколи він у люди не вийде! Все ще інженериком працює? Сто двадцять на місяць? Мій — уже шапкарем! У його руках — голови! Та ще й які! Твій в якій шапочці ходить? Кролячій? Та ще й сіренькій? Мій таких і не шиє! Дешеві дуже! Тепер, подруженько, руденькі в моді, по сто двадцять штучка...

Ну, побігла я, Томулечко! Заходь якось. На килимочку персидському посидиш. Шубку мутонову приміряєш. Гарнітурчик румунський подивишся, нещасненька ти моя інтелектуалочко, жертвочко дипломована...

Юрій ЦАРИК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ПЛОДИ РОЗДУМІВ

● *Тільки один раз людині вдалося геніально перегнути палку: в цей день вона винайшла колесо.*

● *Якби ми завжди говорили те, що думаємо, то думали б значно менше.*

● *Коли часто поривають і знову зав'язують дружбу, утворюються дуже складні вузли.*

● *Удави не рахуються з тим, що вони викривлюють поняття про обійми.*

Віктор ЖЕМЧУЖНИКОВ.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Страшне перо не в гусака...

«Не дивлячись на свій молодий вік хворий мав траву голови, виразку шлунку, жінку і двоє близнят».

(Із записів студента-практиканта).

Надіслав А. СОБОЛЬ.

• • •

«Продається домогосподарка під желізним накриттям. В хаті є 3 кімнати, кладова, сарай, саду півгектара, деякі матеріали на будову. Домогосподарна продається по згоді».

Надіслав М. НИКОЛІН.

• • •

«Прошу видать мнє справку для приобрєтенія товаров в дікрет».

(Із заяви).

Надіслав В. ЗАБУРАВКІН.

• • •

«ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Я була в столові, і я нахально не буду пхатися між люди, тому що це невдобно, взяла я їсти і я не буду давитися перед людьми тому що це тоже невдобно, але прийшла інструкторша і сказала смачного, а я стого всього не знала що зробити і навіть не доїла свого талона і пішла в цех».

Надіслала А. НІКУЛІНА.

«ОБНЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Я, Бойчук Іван, кочегар, не бил 20 днів на роботі по причині тяжолої болєсті животного (корови), которая била под станціонарним лєчєніем Вет-Лікара колгоспного, і которой моя присутність била просто необходіма.

Но корова лікам неподдалась і трагічеськи здохла, а я пішов на роботу».

—

«ОБЯВЛЕНЯ

Уважаймі товариші. Хто поднял овечий теплий платок зільоного кольору в бубляшки, прошу принесіть в Полонську музшколу. Віддайте завчасно, а то хуже буде!».

—

«Продайоця тілівізор «Рикорд» со штабіляцією. Жилающих можу принять в любе времнє в своєй квартірі. Оплата — по соглашенію. Мой дом коло керниці, нидальово вид універмага, спитацця Соньку Левадну.

Як придьоті — звоніть іден раз. То вийде Тодоська Михтодьова. То ви з нею не говоріть. Дзвоніть іщо раз. Вийде Кільна з ресторану. Іво тоже не служайте. Дзвоніть три раза, і вийду я і приніму вас січас».

Надіслав С. ВАСИЛЬЧУК.

Перцеві відповідають

★ **Про те, що у селі Кузьминці (Вінниччина) не освітлюються вулиці писалося у замітці «З вірою у перемогу» (№ 19 журналу за 1974 рік).**

Голова виконкому Гайсинської райради тов. Черненко повідомив, що тепер вулиці освітлюються. Несправні ліхтарі відремонтовано, а крім того, встановлено ще 25 нових ліхтарів.

★ **У тому ж номері журналу, у замітці «Нелюбов до талантів» йшлося про те, що приміщення клубу у селі Іванчиці (Зарічненський район) таке обдерте й неприв'ітне, що туди ніхто не наважується зайти.**

Як повідомив заступник голови виконкому Ровеньської обласної ради тов. Єршов, після виступу Перця приміщення клубу відремонтовано й обгороджено.

★ **До Перця надійшов лист про те, як керівники колгоспу ім. Куйбишева (Полтавщина) найняли бригаду циган і за ремонт борін сплатили близько... 7 тисяч карбованців.**

Голова Миргородського районного комітету народного контролю тов. Ульянов повідомив редакцію, що факти підтвердились.

Подібне трапилось внаслідок безконтрольності з боку голови колгоспу Силенка В. І. та головного бухгалтера Яроцького Д. Г., які підписали грошову відомість, бригадирів Рогочого С. Г. і Недождій Я. Д., голови ревізійної комісії Понового А. Ф. та помічника бригадира Брунька І. С., котрі склали наряд на виконання робіт під диктовку шабашників і завищили в 5—10 разів обсяг виконаних робіт. Головний економіст Провора Г. І. та економіст Гайдамака Г. М. формально скалькулювали цей наряд.

Рішенням комітету народного контролю за розбазарювання колгоспних грошей та щоб частково їх відшкодувати проведено грошові нарахування на голову колгоспу, головного економіста, головбуха — у розмірі півторамісячної зарплати, а на інших винуватців — у розмірі місячної.

★ **Про те, що у селищі Савинці (Харківщина) від 1968 року споруджується Будинок культури, а кінця-краю будівництву не видно, повідомлялося у листі, що надійшов до редакції.**

Секретар Балаклійського РК КП України тов. Шматько повідомив редакцію, що райком партії та райвиконком звернулися до облвиконкому з проханням передбачити закінчення будівництва Будинку культури в селищі Савинці в 1975 році. Кошти, необхідні для завершення будівництва, виділено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 4 (950) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. I. 1975 р. Підписано до друку 31. I. 1975 р. БФ 11864. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали. треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0326. Тираж 2 850 000 прим.

15

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393

За свідченням західної преси, Ізраїль — це гібрид корови з жирафою: він умудряється їсти за кордоном, а молоко давати у себе вдома.

(Із газет).

Американсько-ізраїльський гібрид

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org